

НАРОДНА АСТРОНОМИЯ.

НЕБЕТО.

Небето въ видъ на връшникъ похлупва земята отъ всички страни. То е направено отъ сжщото вещество като и земята и на него живѣе Господъ, ангелитѣ, светиитѣ и праведнитѣ. При сътворението на мира, небето било много близо до земята и хората могли да се качватъ на него, за да видятъ жилището на дѣда Господа. Но като се размножили и станали лоши, тѣ почнали да се отнасятъ непочтително къмъ него до тамъ, щото женитѣ избръсвали по него пеленитѣ на децата си, а орачитѣ го мушкали съ копрѣлитѣ си. Тогава Господъ се разсърдилъ, дигналъ го на днешната му височина и престаналъ да слиза на земята.

Тамъ дето небето допира земята, казва се *край свѣтъ*; човѣкъ можалъ да достигне до този край и да се покачи даже на небето, но трѣбвало да се преминаватъ огромни тъмни пространства и морета. Казватъ, че имало такива щастливци, които ходили тамъ, но не обажда въ дали нѣкой отъ тѣхъ се е върналъ, да разкажи какво е видѣлъ.

Споредъ други повѣрия, небето състояло отъ седемъ дипли съ различни предназначения; на най-долната дипла били прикачени звездитѣ като запалени кандилца.

СЛЪНЦЕТО.

Слънцето е Божие творение като и земята. То било по-голъмо отъ земята и много далечъ отъ нея. Представлява се то като живо сжщество, подобно на човѣка, съ всички човѣшки слабости, нужди и настроения: говори, яде, сърди се, па имало желание дори и да се поожени. Отъ високо то гледало и виждало всичко каквото става по земята. Свѣти то на хората, да могатъ да си гледатъ работата, и топли земята, за да бжде пло-